

ядатъ? Да не съмъ те чулъ другъ
пжтъ да говоришь такива нѣща!

Бойчо прехапа устни. Сълзи
налѣха очитѣ му.

— Не бива, чедо, да тревожишь
дѣда си. Ще ти кажа защо не да-
вамъ нивата си. На младини една
врачка ми гледа на ржка и ми рече:
„Имашъ една нива съ тамянка
круша. Тамъ има заровень казанъ
съ пари. Цѣлъ животъ натискахъ
ралото, дано го закача пустия ка-
занъ, ала ржцетѣ ми отслабнаха.

Дръжъ, сине, ти, че дано го изро-
вимъ!...

— Дѣдо, лъжешъ ли ме, или каз-
вашъ истината?

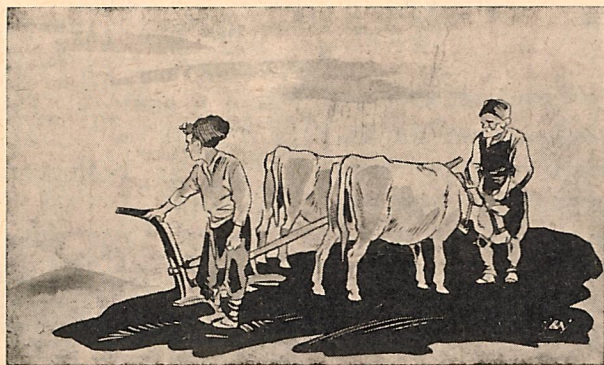
— За кое.

— Че има казанъ.

— Има, Бойчо, има. Отъ памти-
вѣка той седи подъ земята. На-
тискай по-дълбоко, когато орешъ!

— Ще натискамъ, дѣдо, ще на-
тискамъ... Ехъ, да мога да го на-
мѣря! Още сжщия день ще замина
да се уча!...

А. Каралийчевъ

ПАЗАРЪ

Весело е на пазара:
много хора, говоръ, шумъ.
Пазаруватъ млади, стари,
смѣтатъ съ моливъ и на умъ.

Бръмнало е като кошеръ,
тая глѣчка нѣма край:
— Дай грахъ! Дай отъ боба още!
Я ми две-три зелки дай!

Продавачитѣ подканятъ:
— Тука — прѣсень зарзаватъ!

Тикви, Сирене! Гердани!
Лукъ! Кокошки! Хубавъ платъ!

Пълно е навредъ съсъ хора,
купятъ, бързатъ да платятъ.
Любеница до стобора
трима палавци ядатъ.

А, засвирилъ пѣсень стара,
пѣе гласовитъ гусларъ.
Хубаво е на пазара —
весель, петъченъ пазаръ!

Георги Караивановъ